

[Aksel Jensen.]

Amts- og Sognekommunerne har, har man Lov til at stille sig det Spørgsmaal: Er det berettiget at tage saa mægtig en Del af Udgifterne ved Skat paa fast Ejendom? Jeg skal ikke trætte for meget med at nævne flere Tal; men jeg skal dog nævne, at Administrationsudgifterne i Amts- og Sognekommunerne i 1925—26 udgjorde 5,7 Mill. Kr., Udgifterne til Fattigvæsenet 16,1 Millioner, Udgifterne til Aldersrente 14,5 Millioner, andre sociale Udgifter 9,1 Millioner, Udgifterne til Medicinalvæsenet 11,1 Millioner, Udgifterne til Skolevæsenet 24 Millioner, Udgifterne til Vejvæsenet 42,5 Millioner, Udgifterne til Rets- og Politivæsen 3,9, Renter af Gæld 10,2 Millioner og andre Udgifter 7,6, alt i alt 144,7 Millioner. Af disse Udgifter betaler fast Ejendom og derigennem Landbruget den væsentligste Del. Jeg tror alligevel ikke, at nogen, der betragter disse Udgifter, som Kommunerne har, vil kunne paastaa, at de giver Berettigelse for en saadan Beskatning af den faste Ejendom, hvoraf Landbruget skal betale de $\frac{4}{5}$.

Vender vi os til Medicinalvæsenet, ser vi af de Oplysninger, som ledsagede Forslaget i Fjor, at vi har en Gennemsnitsudgift af 9 Kr. 60 Ø. til Sygehuse, det vil sige, at adskillige Steder betaler Ejerne af faste Ejendomme 8 Kr. 10 Ø. pr. Sygedag. Jeg mener ikke, naar man ser paa Udgifternes Fordeling, at der er nogen Berettigelse for at lægge Skatten paa fast Ejendom, og undersøger man Landbrugets Stilling i dette Øjeblik, mener jeg heller ikke, at den giver Berettigelse dertil. Jeg tror ikke, at Landbruget trænger til, at man i dette Øjeblik under de vanskelige økonomiske Forhold opretholder eller forøger en saadan Særbeskatning. Det er i Virkeligheden det, man fra radikal Side vil med de Forslag, der er fremsat.

Maa jeg paa Grundlag af de Oplysninger, som foreligger fra det landøkonomiske Driftsbureau, blot nævne et Par Tal. Hvis vi ser paa Landbrugets Rentabilitet de sidste tre Aar, har vi for 1925—26 en Forrentning af 1,6 pCt. af Landbrugskapitalen, for 1926—27 1,3 pCt. og for 1927—28 1,8 pCt. Undersøger man Formueforbruget, viser det sig, at der er et Formueforbrug i alle Grupper. I Ejendomme fra 0 til 10 ha har man et Formueforbrug af 793 Kr., i Gaarde fra 10 til 50 ha paa 7 092 Kr. og i Ejendomme over 50 ha et Formueforbrug af 23 430 Kr. Disse Tal svarer nøje til de Tal, som fremgaar af det landøkonomiske Driftsbureaus Regnskaber, idet Gennemsnitsformuen for samtlige Landbrug, der er

ført paa Regnskabet for 1925—26, var 48 127 Kr. og i Løbet af 2 Aar er gaaet ned til 33 221 eller med omtrent 15 000 Kr. pr. Landbrug. Naar man ser en saadan Formuenedgang i Landbruget, en Nedgang, som er en Følge af de vanskelige økonomiske Forhold, hvori Landbruget befinder sig, mener jeg ikke, at der er nogen som helst Berettigelse for at tage en saadan Beskatning som den, vi er ude for, og det saa meget mindre, som denne Skat paalægges og skal betales uden Hensyn til, om Landbruget giver nogen Indtægt eller ej.

Man har tidt og ofte talt om, at Krisen i Landbruget er en Gældskrise. Jeg har ofte tilladt mig at paastaa, at det ikke alene er en Gældskrise, men at det er en Driftskrise og en Skattekrise i lige saa høj Grad. Jeg mener, de Oplysninger, som er til Raadighed for os, giver mig Medhold i de Udtalelser, som jeg ofte har fremsat. Man har tidt været tilbøjelig til at tillægge Beskatningen en ringe Betydning, men Statistiske Efterretninger Nr. 18 for 2. Juli 1928 viser, at Landbrugets Gældsbyrde er steget fra 1909, hvor den var 1 417 Mill. Kr., til 2 824 Mill. Kr. i 1926, altsaa forøget med 1 407 Mill. Kr. Samtidig er Beskatningen paa fast Ejendom steget fra 17,4 Mill. Kr. i 1910 til 80,4 Mill. Kr. i 1926—27. Der har altsaa i disse Aar været en Stigning i Beskatningen af fast Ejendom paa 63 Mill. Kr. eller kapitaliseret 1 575 Millioner. Undersøger vi nærmere Landbrugets Andel deri, vil vi se, at den antagelig ligger omkring 1 200 Mill. Kr. Man har saaledes ved Beskatningen indskudt en Førsteprioritet paa 1 200 Mill. Kr. i det paagældende Tidsrum. Samtidig er Prioritetsgælden steget med 1 407 Mill. Kr. Man vil altsaa heraf se, at der her ikke alene er Tale om en Gældskrise, men at det i lige saa høj Grad er en Skattekrise, fordi man har indskudt en saa mægtig Førsteprioritet i Form af Skat paa fast Ejendom. De Tal, jeg her har nævnt, illustrerer bedst, hvilken mægtig Skattebyrde vi har, og hvor stærkt den tynger det danske Landbrug.

Vi har ofte i de senere Aar hørt Tale om, at vi skal støtte Erhvervslivet. I de Aar, jeg har haft den Ære at sidde i dette Ting, har der været rejst stærke Krav derom, og Venstre er ofte blevet kritiseret for, at det ikke vil yde den fornødne Støtte til Erhvervslivet. Den Støtte, som Venstre har ydet det danske Erhvervsliv, er i Virkeligheden den eneste effektive Støtte, som kan ydes. Venstre ønsker at støtte Erhvervslivet ved at ette Erhvervslivets Byrder, og det er til syvende og sidst den Maade, man bedst kan gøre det paa. Men vi har fra den nu-